

Η δίψα που δε σβήνει

Στίχοι: **Γιώργος Φραντζολάς**

Μουσική: **Παραδοσιακό**

Εκτελέσεις:

ίτη Κουλλιά

Είν' αρμύρα σε μια θάλασσα βαθιά
κι ένα σύννεφο που άρπαξε φωτιά,
είναι η δίψα που φουντώνει,
είν' ο παλμός που δεν τελειώνει
κι ένα τραγούδι από του ήλιου τα σκαλιά.

Είναι γέλιο και στον άνεμο σκορπάει,
μια κραυγή στην καταιγίδα που ξεσπάει,
στης καρδιάς μου το καμίνι
είναι δίψα που δε σβήνει
και αυτό το νέγρικο σκοπό μου τραγουδάει.

Είναι τραγούδι, στην έρημο απλώνει
και ξεσηκώνει όλα τ' άστρα της νοτιάς.

Είναι κύμα που μας παίρνει αγκαλιά
μες στους δρόμους που δε βγάζουν πουθενά,
σ' έναν κόσμο δίχως μνήμη
είναι δίψα που δε σβήνει,
πριν γίνουν ένα όλα του ήλιου τα νησιά.

Είναι τραγούδι, στην έρημο απλώνει
και ξεσηκώνει όλα τ' άστρα της νοτιάς.
Είναι η δίψα μου ένα τραγούδι
που το χορεύουν όλοι οι δρόμοι της καρδιάς.

Καταχώριση στο stixoi.info: cactus, 27-06-2015

http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Lyrics&act=details&song_id=63192